

лежити че той измѣнява и граматическѣ формѣ на пр. душа - та, какъ по горерѣкохме оконча-  
нїе вин. падежа измѣнилъ на а ; нъ пакъ самъ  
видѣлъ чи въ това а ся чуе други звукъ,  
то и назначилъ отъ горе му чъртица а́ , слѣдо-  
вателно по негово думанье трѣбало да ся про-  
чита за ду-шы (душѣ) също и въ дума баде  
вели да четатъ бѣде (бѣде). И така си не про-  
сты народъ въ восточнѣ Българїя дума тѣ буде  
произноси бѣде. Но ако Сапуновъ въ слово  
буде поискалъ чрезъ знака да направи уклоне-  
нїе въ изговора, то защо не турилъ знакъ надъ у,  
и по коя работа у замѣнилъ съ а ? ?

Такъвъ поводъ къмъ подобно правописанїе  
Сапуновъ не, по наше мнѣнїе, купилъ у Докто-  
ра Беровича.

Д. Беровичъ въ своемъ Букварѣ на стр. 114  
пише: « тази голѣма рыба твѣрдѣ ма́чно и  
бѣдно ся лови » ако въ тѣя слова той щѣлъ  
съ знакъ да набѣлѣжи звука на ы (ж!), то мо-  
жело да бѣде безъ да ся измѣняватъ генетички тѣ  
гласны. Трѣбало да напише: твѣрде́ му́чно.

Въ Българскій има звукъ на руское ы или  
Влашко ъ, но цикакъ въ такива случаи гдѣ  
наше ы; нъ сѣкога въ подобны както тука.  
Ако че си сѣ намыслили въ сѣки случаи да упо-  
требляватъ знакъ (кое одобрявамъ то пакъ Блѣ-